

Суб'єкт права на конституційну скаргу – Циганенко Олександр Петрович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням захистити його конституційні права шляхом перевірки:

- частини четвертої статті 263 Цивільного процесуального кодексу України від 18 березня 2004 року № 1618–IV (далі – ЦПК України на відповідність вимогам статті 6 Конституції України;

- частини першої статті 353, пункту 4 частини п'ятої статті 357 ЦПК України, на відповідність вимогам пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України;

- частини четвертої статті 394 ЦПК України на відповідність вимогам статей 8, 40 ЦПК України.

Циганенко О.П. вважає, що частина четверта статті 263 ЦПК України встановлює обов'язковість висновків Верховного Суду для всіх судів у подібних правовідносинах, що фактично прирівнює судовий прецедент до закону. Таке наділення судового органу функціями законодавця суперечить конституційній природі судочинства. Відтак, зазначена норма процесуального права порушує закріплений у статті 6 Конституції України принцип поділу влад, оскільки судова гілка влади перебирає на себе повноваження законодавчої.

Автор конституційної скарги стверджує, що норми частини першої статті 353, пункту 4 частини п'ятої статті 357 ЦПК України штучно обмежують реалізацію пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України щодо права на апеляційне оскарження. Оскільки Основний Закон України не передбачає подібних винятків чи обмежень, вказані процесуальні норми суперечать конституційним засадам судочинства.

Крім того, автор клопотання вказує на неконституційність частини четвертої статті 394 ЦПК України у контексті статей 8, 40 Конституції України. Він зазначає, що усталена практика застосування цієї норми Верховним Судом суперечить Основному Закону України. Як наслідок, це призводить до винесення необґрунтованих судових рішень, що є порушенням загального конституційного стандарту обґрунтованості актів державної влади.